

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Urto/1/2013
Identifikačné číslo spisu:	9013899604
Dátum vydania rozhodnutia:	27.02.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Milan Lipovský
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:9013899604.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z jeho predsedu JUDr. Milana Lipovského a sudcov JUDr. Jany Serbovej a JUDr. Igora Burgera vo veci uznania cudzozemských rozhodnutí, týkajúcich sa občianky Slovenskej republiky A. D. , nar. XX. W. XXXX v Y., trvale bytom D. č. XXX, okr. M., t. č. vo výkone trestu odňatia slobody na území Rakúska (Justizanstalt Schwarzhau), prerokoval na neverejnom zasadnutí v Bratislave 27. februára 2013 odvolanie odsúdenej A. D. proti rozsudku Krajského súdu v Trnave zo dňa 15. januára 2013, sp. zn. 3Ntc 7/2012, a takto

rozhodol:

Podľa § 518 ods. 4 Tr. por. odvolanie odsúdenej A. D. sa z a m i e t a .

Odôvodnenie

Krajský súd v Trnave rozsudkom zo dňa 15. januára 2013, sp. zn. 3Ntc 7/2012, podľa § 17 ods. 1 zák. č. 549/2011 Z.z. o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii a o zmene a doplnení zák. č. 221/2006 Z.z. o výkone väzby v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon o uznávaní a výkone rozhodnutí) rozhodol o uznaní a vykonaní na území Slovenskej republiky

a/ rozsudku Krajského súdu Viedeň, sp. zn. 113 S Hv 110/08m, zo dňa 28. augusta 2008, v spojení s rozhodnutím Vyššieho Krajského súdu Viedeň, sp. zn. 22 Bs 444/08t, zo dňa 25. novembra 2008 v časti, ktorou bola občianka Slovenskej republiky A. D. uznaná vinnou zo zločinov krádeže (správne malo byť lúpeže, ako vyplýva z osvedčenia, čl. 8) podľa § 142 ods. 1 rakúskeho Trestného zákonníka, na tom skutkovom základe, ako je to uvedené v osvedčení Spolkového ministerstva spravodlivosti Rakúskej republiky zo dňa 20. augusta 2012 (č.l. 7-8), pričom bola za to odsúdená podľa § 28 ods. 1, § 142 ods. 1 rakúskeho Trestného zákonníka na nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní 5 (päť) rokov a taktiež podľa § 389 ods. 1 rakúskeho Trestného poriadku na úhradu súdnych trov spojených s týmto konaním a podľa § 366 ods. 2, § 369 ods. 1 rakúskeho Trestného poriadku bola zaviazaná pánovi R. I. uhradiť sumu vo výške 868 |€,

ako aj v časti, ktorou bolo podľa § 53 ods. 1 rakúskeho Trestného zákonníka v spojení s § 494a ods. 1 č. 4 rakúskeho Trestného poriadku, A. D. zrušené podmiennečné odloženie trestu povolené jej

rozsudkom Krajského súdu Viedeň, sp. zn. 114 Hv 193/02s, a udelené rozhodnutia spolkového prezidenta zo dňa 16. októbra 2006 k BMFJ 4.011.670/3-IV4/2006;

b/ rozsudku Krajského súdu Viedeň, sp. zn. 83Hv 30/12g, zo dňa 10. apríla 2012, v spojení s rozhodnutím Vyššieho Krajského súdu Viedeň, sp. zn. 23Bs 238/12m, zo dňa 5. júla 2012, ktorým bola občianka Slovenskej republiky, A. D. uznaná vinnou v bode I. zo zločinu krádeže (správne malo byť lúpeže, ako vyplýva z osvedčenia, č.l. 49) podľa § 142 ods. 1 rakúskeho Trestného zákonníka a v bode II. z priestupku (správne malo byť prečinu, ako vyplýva z osvedčenia, č.l. 49) zneužitia cudzích dokladov podľa § 231 ods. 1 rakúskeho Trestného zákonníka, na tom skutkovom základe, ako je to uvedené v osvedčení Spolkového ministerstva spravodlivosti Rakúskej republiky zo dňa 20. augusta 2012 (č.l. 48-49), pričom bola za toto konanie odsúdená s použitím § 28 rakúskeho Trestného zákonníka, podľa § 142 ods. 1 rakúskeho Trestného zákonníka na trest odňatia slobody v trvaní 5 (päť) rokov a taktiež podľa § 389 rakúskeho Trestného poriadku na úhradu súdnych trov spojených s týmto trestným konaním;

c/ rozsudku Krajského súdu Viedeň, sp. zn. 114Hv 193/02s, zo dňa 26. novembra 2002, právoplatný dňa 26. novembra 2002, ktorým bola občianka Slovenskej republiky A. D. uznaná vinnou zo spáchania zločinu profesionálnej krádeže podľa § 127, § 130 prvá veta, prvý prípad rakúskeho trestného zákonníka za použitia § 43a ods. 3, § 28 ods. 1, § 29 rakúskeho Trestného zákonníka, na tom skutkovom základe, ako je to uvedené v osvedčení Spolkového ministerstva spravodlivosti Rakúskej republiky zo dňa 20. augusta 2012 (č.l. 34-35), pričom bola za toto konanie odsúdená podľa § 130 prvej vety rakúskeho Trestného zákonníka na trest odňatia slobody v trvaní 9 (deväť) mesiacov s tým, že podľa § 43a ods. 3 rakúskeho Trestného zákonníka sa časť trestu odňatia slobody v trvaní 6 (šesť) mesiacov, po stanovení podmienenej skúšobnej doby v trvaní 3 (troch) rokov, odkladá.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. krajský súd odsúdenú A. D. pre výkon tohto trestu zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom strázenia.

Dňa 18. februára 2012 bolo Krajskému súdu v Trnave doručené písomné podanie odsúdenej A. D. nazvané „Žiadosť o odvolanie rozsudku“, ktoré v zmysle § 62 ods. 1 Tr. por. treba posudzovať ako odvolanie proti vyššie uvedenému rozsudku Krajského súdu v Trnave. Uviedla v ňom, že žiada vysvetlenie, prečo má pánovi I. uhradiť sumu 868 €, keďže s ním nemala žiadny kontakt, taktiež nevie nič o súdnych trovách. Uviedla, že nemá žiaden príjem, má dve deti, ktoré sú v opatere jej brata. Uviedla tiež, že žiada o umožnenie vykonať trest v Slovenskej republike, kde má svoju rodinu a finančné možnosti jej rodiny im nedovoľujú navštevovať odsúdenú.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací, preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a zistil, že odvolanie bolo podané oprávneným subjektom (§ 15 ods. 5 zákona o uznávaní a výkone rozhodnutí), príslušnému súdu v zákonnej lehote (§ 309 ods. 1 Tr. por.). Zároveň zistil, že odvolanie odsúdenej A. D. nie je dôvodné.

Z predloženého spisového materiálu najvyšší súd zistil, že Krajskému súdu v Trnave bolo dňa 6. novembra 2012 postúpené z Krajského súdu v Bratislave, v zmysle § 12 ods. 1 zákona o uznávaní a výkone rozhodnutí, podanie Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky obsahujúce, okrem iného, osvedčenia Spolkového ministerstva spravodlivosti Rakúskej republiky zo dňa 20. augusta 2012 uvedené v čl. 5 Rámcového rozhodnutia rady 2008/909/SVV zo dňa 27. novembra 2008 o uplatňovaní zásady vzájomného uznávania na rozsudky v trestných veciach, ktorými sa ukládajú tresty odňatia slobody alebo opatrenia zahŕňajúce pozbavenie osobnej slobody, na účely ich výkonu v Európskej únii (ďalej len Rámcové rozhodnutie), o vydaní rozsudku Krajského súdu pre trestné veci Viedeň, sp. zn. 113 Hv 110/08m, zo dňa 28. augusta 2008 v spojení s rozhodnutím Vyššieho Krajského súdu Viedeň, sp. zn. 22 Bs 444/08t, zo dňa 25. novembra 2008, rozsudku Krajského súdu pre trestné veci Viedeň, sp. zn. 114 Hv 193/02s, zo dňa 26. novembra 2002 a rozsudku Krajského súdu pre trestné veci Viedeň, sp. zn. 83 Hv 30/12g, zo dňa 10. apríla 2012, v spojení s rozhodnutím Vyššieho Krajského súdu Viedeň, sp. zn. 23 Bs 238/12m, zo dňa 5. júla 2012, citované rozsudky a zápisnica zo dňa 18. júla 2012 v

trestnej veci slovenskej štátnej občianky A. D., na ďalšie konanie o prevzatí výkonu rozhodnutí.

Rozsudkom Krajského súdu pre trestné veci Viedeň, sp. zn. 113 Hv 110/08m, zo dňa 28. augusta 2008 v spojení s rozhodnutím Vyššieho Krajského súdu Viedeň, sp. zn. 22 Bs 444/08t, zo dňa 25. novembra 2008 bola A. D. vo výroku pod bodom I. uznaná vinnou zo zločinov lúpeže podľa § 142 ods. 1 rakúskeho Trestného zákonníka a odsúdená podľa § 28 ods. 1, § 142 ods. 1 rakúskeho Trestného zákonníka na nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní 5 (päť) rokov a taktiež podľa § 389 ods. 1 rakúskeho Trestného poriadku na úhradu súdnych trov spojených s týmto konaním a podľa § 366 ods. 2, § 369 ods. 1 rakúskeho Trestného poriadku bola zaviazaná pánovi R. I. uhradiť sumu vo výške 868 €, v bode II. výroku bolo podľa § 53 ods. 1 rakúskeho Trestného zákonníka v spojení s § 494a ods. 1 č. 4 rakúskeho Trestného poriadku, A. D. zrušené podmiennečné odloženie trestu povolené jej rozsudkom Krajského súdu Viedeň, sp. zn. 114 Hv 193/02s, a udelené rozhodnutia spolkového prezidenta zo dňa 16. októbra 2006 k BMFJ 4.011.670/3-IV4/2006.

Rozsudkom Krajského súdu Viedeň, sp. zn. 83 Hv 30/12g, zo dňa 10. apríla 2012, v spojení s rozhodnutím Vyššieho Krajského súdu Viedeň, sp. zn. 23 Bs 238/12m, zo dňa 5. júla 2012 bola A. D. uznaná vinnou v bode I. zo zločinu lúpeže podľa § 142 ods. 1 rakúskeho Trestného zákonníka a v bode II. z prečinu zneužitia cudzích dokladov podľa § 231 ods. 1 rakúskeho Trestného zákonníka a odsúdená s použitím § 28 rakúskeho Trestného zákonníka, podľa § 142 ods. 1 rakúskeho Trestného zákonníka na trest odňatia slobody v trvaní 5 (päť) rokov a taktiež podľa § 389 rakúskeho Trestného poriadku na úhradu súdnych trov spojených s týmto trestným konaním.

Rozsudkom Krajského súdu Viedeň, sp. zn. 114 Hv 193/02s, zo dňa 26. novembra 2002, právoplatným dňa 26. novembra 2002, bola A. D. uznaná vinnou zo spáchania zločinu profesionálnej krádeže podľa § 127, § 130 prvá veta, prvý prípad rakúskeho Trestného zákonníka za použitia § 43a ods. 3, § 28 ods. 1, § 29 rakúskeho Trestného zákonníka a odsúdená podľa § 130 prvej vety rakúskeho Trestného zákonníka na trest odňatia slobody v trvaní 9 (deväť) mesiacov s tým, že podľa § 43a ods. 3 rakúskeho Trestného zákonníka sa časť trestu odňatia slobody v trvaní 6 (šesť) mesiacov, po stanovení podmiennečnej skúšobnej doby v trvaní 3 (troch) rokov, odkladá.

Zo zápisnice spísanej s odsúdenou A. D. dňa 18. júla 2012 v Ústave na výkon trestu Schwarzaui vyplýva, že táto sa vyslovila proti výkonu predmetného rozhodnutia v Slovenskej republike, nakoľko v Rakúsku je väznená za lepších podmienok.

V zmysle § 4 ods. 1 zákona o uznávaní a výkone rozhodnutí rozhodnutie možno v Slovenskej republike uznať a vykonať, ak skutok, pre ktorý bolo rozhodnutie vydané, je trestným činom aj podľa právneho poriadku Slovenskej republiky, ak odseky 2 a 3 tohto zákona neustanovujú inak, a ak

a/ odsúdený je štátnym občanom Slovenskej republiky a má obvyklý pobyt na území Slovenskej republiky, alebo má na jej území preukázateľné rodinné, sociálne alebo pracovné väzby, ktoré môžu prispieť k uľahčeniu jeho nápravy počas výkonu trestnej sankcie spojennej s odňatím slobody na území Slovenskej republiky,

b/ odsúdený je štátnym občanom Slovenskej republiky, nemá obvyklý pobyt na území Slovenskej republiky, ale po výkone trestnej sankcie spojennej s odňatím slobody má byť vyhostený na základe rozhodnutia vydaného v súdnom konaní alebo správnom konaní na územie Slovenskej republiky, alebo

c/ odsúdený sa zdržiava na území Slovenskej republiky alebo na území členského štátu a súd na základe postupu podľa § 13 vysloví súhlas s prevzatím rozhodnutia na jeho uznanie a výkon v Slovenskej republike na základe žiadosti príslušného orgánu členského štátu.

V zmysle § 4 ods. 2 zákona o uznávaní a výkone rozhodnutí ak sa žiada o uznanie a výkon rozhodnutia pre trestný čin, za ktorý možno v štáte pôvodu uložiť trest odňatia slobody s hornou hranicou trestnej sadzby najmenej tri roky a ktorý je v osvedčení o vydaní rozhodnutia podľa článku 5 rámcového

rozhodnutia označený justičným orgánom štátu pôvodu priradením k jednej alebo k viacerým kategóriám trestných činov uvedených v § 4 ods. 3 zákona o uznávaní a výkone rozhodnutí, súd neskúma, či ide o čin trestný podľa právneho poriadku Slovenskej republiky.

Najvyšší súd zistil, že v danom prípade nebola splnená podmienka uvedená v § 4 ods. 2 zákona o uznávaní a výkone rozhodnutí ani pre jeden trestný čin, teda bolo potrebné skúmať, či bola splnená podmienka obojstrannej trestnosti.

V tejto súvislosti najvyšší súd poznamenáva, že z rozhodnutia (jeho odôvodnenia) Krajského súdu v Trnave (vecne a miestne príslušného v zmysle § 12 ods. 1 zákona o uznávaní a výkone rozhodnutí), nie je možné jednoznačne zistiť, či v danom prípade postupoval v zmysle § 4 ods. 1 alebo ods. 2 zákona o uznávaní a výkone rozhodnutí, keďže tento odcitoval vo svojom rozhodnutí obe ustanovenia, ale v závere len konštatoval, že sú splnené všetky podmienky pre uznanie predmetných cudzozemských rozhodnutí, bez toho, aby priblížil, ktoré podmienky boli splnené.

V danom prípade však toto pochybenie krajského súdu nemalo podstatný vplyv na výrok rozhodnutia, nakoľko najvyšší súd zistil, že v prípade jednotlivých trestných činov, za ktoré bola A. D. predmetnými cudzozemskými rozhodnutiami uznaná vinnou, bola splnená podmienka obojstrannej trestnosti (uvedená v § 4 ods. 1 zákona o uznávaní a výkone rozhodnutí) a tieto sú trestné aj podľa právneho poriadku Slovenskej republiky. Predmetné cudzozemské rozhodnutia mohli byť predmetom konania o uznaní, keďže boli súčasne splnené aj podmienky predpokladané v § 4 ods. 1 písm. a/ a písm. b/ zákona o uznávaní a výkone rozhodnutí (vyššie citované).

Ďalej najvyšší súd zistil, že krajský súd postupoval v súlade s ustanovením § 15 ods. 1 zákona o uznávaní a výkone rozhodnutí, keď si pre rozhodnutie o uznaní predmetného rozhodnutia zabezpečil aj vyjadrenie Krajskej prokuratúry v Trnave, pričom prokurátorka krajskej prokuratúry vo svojom vyjadrení uviedla, že nezistila dôvod pre odmietnutie predmetných cudzozemských rozhodnutí v zmysle § 16 zákona o uznávaní a výkone rozhodnutí, preto navrhla tieto uznať a vykonať.

Najvyšší súd nezistil žiadny dôvod pre odmietnutie uznania a výkonu predmetného rozhodnutia uvedený v ustanovení § 16 zákona o uznávaní a výkone rozhodnutí, a to ani dôvod uvedený v § 16 ods. 1 písm. g/ predmetného zákona (odsúdený neudelil súhlas s odovzdaním výkonu rozhodnutia, hoci sa jeho súhlas vyžaduje). V danom prípade síce odsúdená do zápisnice zo dňa 18. júla 2012 spísanej v Ústave na výkon trestu Schwarza uviaďla, že nesúhlasí s odovzdaním výkonu trestu do Slovenskej republiky. Avšak z jej písomného podania zo dňa 1. októbra 2012 (č.l. 77), ako aj z jej odvolania vyplýva, že súhlasí s odovzdaním výkonu trestu do Slovenskej republiky v dôsledku svojich sociálnych väzieb (na Slovensku má dve deti).

V tejto súvislosti najvyšší súd poukazuje aj na článok 6 bod 2 písm. a/, písm. b/ Rámcového rozhodnutia, podľa ktorého sa súhlas odsúdenej osoby nevyžaduje, ak sa rozsudok spolu s osvedčením postupuje a/ členskému štátu, ktorého štátnu príslušnosť má odsúdená osoba a v ktorom žije, b/ členskému štátu, do ktorého bude odsúdená osoba vyhostená po prepustení z výkonu trestu na základe príkazu na vyhostenie zahrnutého do rozsudku alebo justičného alebo správneho rozhodnutia alebo akéhokoľvek iného opatrenia nadväzujúceho na rozsudok.

Z hľadiska citovaného ustanovenia Rámcového rozhodnutia v prípade odsúdenej A. D. je minimálne splnená podmienka uvedená v písmene b/ článku 6 Rámcového rozhodnutia, a to rozhodnutie Bezirkshauptmannschaft Neunkirchen, zo dňa 6. mája 2011, sp. zn. NKS3-F-11 (č.l. 34), na základe ktorého by bola odsúdená A. D. po prepustení z výkonu trestu odňatia slobody vyhostená z Rakúskej republiky do Slovenskej republiky.

Najvyšší súd konštatuje, že v danom prípade sú splnené podmienky pre postup podľa § 17 ods. 1 zákona o uznávaní a výkone rozhodnutí, pričom je možné uznať výroky o treste tým spôsobom, že sa ponechajú bez premeny, keďže najvyšší súd nezistil prezenciu dôvodov uvedených v § 17 ods. 2, ods. 3 zákona o uznávaní a výkone rozhodnutí. S ohľadom na druh trestu, dĺžku jeho trvania a trestnú sadzbu

je takýto postup zlučiteľný s právnym poriadkom Slovenskej republiky.

Správne postupoval krajský súd, keď odsúdenú A. D. v zmysle § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. zaradil na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

V súvislosti s námietkami odsúdenej A. D., uvedenými v jej odvolaní, týkajúcimi sa trov konania a povinnosti nahradiť poškodenému škodu, najvyšší súd konštatuje, že tieto sú z hľadiska rozhodovania o uznaní predmetných cudzozemských rozhodnutí, irelevantné.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol o odvolaní odsúdenej A. D. tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia, pričom mal na zreteli aj ustanovenie § 29 zákona o uznávaní a výkone rozhodnutí podľa ktorého, ak tento zákon neustanovuje inak, na konanie podľa tohto zákona sa použije Trestný poriadok.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je sťažnosť prípustná.